

[Bedil Koch.]

det fremsatte lovforslag, forekommer mig mere og mere rodløse. Jeg synes i øvrigt, at det var mærkeligt, at den sidste taler sagde, at den nugældende lov allerede nu administreres så nær op ad lovforslaget, at der i virkeligheden kun er tale om en ajourføring.

Når jeg ikke kan stemme for det foreliggende lovforslag, er det, fordi jeg under disse overvejelser netop er kommet til den konklusion, at samfundet ikke kan lovgive om folks moralske anliggender. Der bruges mange klicheer; en af talerne her var inde på det. Der bruges klicheen om kvindens ret til sit eget legeme, at det er den gravide mor, der har ansvaret osv. osv. Der er også fra kristelig side talt smukt og bevægende i og for sig, både her og i TV af hr. Johan Nielsen. Men jeg tror ikke, som det er sket i en af henvendelserne her til folketinget, at man skal tale alt for meget om Guds indgraben i disse foretagender, om dom og straf osv. Man kunne måske undre sig over, at det op gennem historien atter og atter har været sådan, at når der er kommet røre i kirkelige kredse, har det altid været om sexspørgsmål. Hvornår har vi fra kirkelige kredse set virkelig lidenskab og demonstrationer og 40.000 henvendelser til folketinget, fordi så mange mennesker endnu i dette land bor så fortvivlende dårligt, som de gør, og også af den grund tvinges til at søge en abort, de måske ikke ønsker?

Måske jeg må tage et enkelt minut til at sige, at det, der for så vidt kom til at kaste det lys over sagen, som gjorde, at jeg vovede at gå ind for fri abort, skete en aften, hvor man sad fyldt af disse overvejelser og kom til som så ofte før at læse sin Dostojevskij. Man så for sig igen denne mageløse skildring, som Dostojevskij giver, hvor han forestiller sig Kristus komme ned på torvet i Sevilla — vi kan jo sige Kgs. Nytorv eller Rådhuspladsen. Der kommer han, han, der vil menneskets virkelige frihed i sig selv og med ansvar for sig selv og for sit medmenneske, og folk strømmer sammen om ham. Men så kommer storinkvisitoren — og ham kan vi i og for sig sammenligne med velfærdsstaten i dag — og knipser med fingrene, og så fængsles Kristus og kastes i kælderens. Der forekommer så den uforglemmelige samtale, som jeg ikke kan referere

her i sin helhed, hvor storinkvisitoren bebrejder Kristus, at han nu kommer og bringer kludder i regnskabet; nu er der lige kommet orden, nu har storinkvisitoren det hele i sin hånd, han har taget den frihed fra folk, som de i virkeligheden er bange for. Han siger:

„Vi vil tvinge mennesker til at lege og danse og være lystige, og de vil forgude os; vi vil bestemme, om de må gifte sig, og om de må få børn, eller om de skal leve ufrugtbar.“

Denne samtale ender med, at den Kristus, som storinkvisitoren egentlig ville have henvendt dagen efter, går hen til storinkvisitoren og kysser ham på hans 90-årige læber, og storinkvisitoren åbner døren og lader Kristus gå ud i verden med det budskab, han har om menneskets absolutte frihed over for sig selv og over for sit medmenneske.

Jeg kunne i og for sig godt tilslutte mig dem, der undlader at stemme for det foreliggende lovforslag. Man har sagt mig, at når jeg stemmer imod — hvad jeg har i sinde at gøre, og hvad jeg også ved at min partifælle fru Lene Bro vil gøre — er det, fordi jeg ikke kan finde mig i at give min stemme til en lov, der siger: hvis du er 38 år eller bliver det om en uge, ja, så er det godt; men hvis du er 37 år og 11 måneder, så skal du igennem hele møllen.

Lovforslaget forekommer mig i rent erkendelsesmæssig forstand uafklaret og mærkeligt, og jeg kunne sige også næsten en smule hyklerisk, fordi det i virkeligheden så at sige fører op til den helt frie abort, men bare ikke vil være ved det. Jeg tænker da også med stor beklæmmelse som så mange på de store, uartikulerede skarere af ganske unge kvinder i dag i en tid, hvor alle værdier er væltet om og uafklarede, og kunne have lyst til at bruge et udtryk, også fra Ny Testamente, af ham, der, da han så på menneskeskarerne sagde, at han ynkedes over dem, fordi de var som får uden hyrde. Det kan man både sige om de unge og om os ældre i dag. Derfor tror jeg, at den positive side ved hele den debat, der har stået på, er, at den viser hen til menneskets ansvar, den viser hen til hjem, forældre og skole, og den viser først og fremmest hen til et velfærds-samfund, der med skam bærer navnet, når